

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 73/05-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. marca 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Patrika Tůmu, I., v ktorej namieta porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v súvislosti s konaním o námietke zaujatosti podanej v trestnej veci vedenej na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 1 T 2/03, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Patrika Tůmu o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. februára 2005 doručená sťažnosť Patrika Tůmu, I. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v súvislosti s konaním o námietke zaujatosti podanej v trestnej veci vedenej na Krajskom súde v Prešove (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 1 T 2/03.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 13. januára 2004 sťažnosť proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 1 T 2/03 z 13. januára 2004, ktorým tento súd podľa § 31 ods. 3 Trestného poriadku vyslovil, že predsedníčka senátu JUDr. E. R. a sudca JUDr. V. D. nie sú vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci obžalovaného sťažovateľa vedenej na tomto súde pod sp. zn. 1 T 2/03. Svoju sťažnosť sťažovateľ písomne odôvodnil podaním, ktoré 15. januára 2004 zaslal najvyššiemu súdu. Dňa 2. júla 2004 sťažovateľ zaslal Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „MS SR“) „*podnet na sťažnosť pre porušenie zákona*“. Sťažovateľovi bola z MS SR 23. septembra 2004 doručená odpoveď, v ktorej mu bolo oznámené, že jeho „*podnet*“ bol postúpený predsedovi najvyššieho súdu ako sťažnosť na prietahy v konaní, pričom o výsledku jeho šetrenia bude upovedomený priamo predsedom najvyššieho súdu. Sťažovateľ však o výsledku šetrenia svojej sťažnosti na prietahy do dňa podania ústavnej sťažnosti predsedom najvyššieho súdu upovedomený nebol. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 To 49/2004 z 19. októbra 2004, ktoré nadobudlo právoplatnosť 20. januára 2005, o sťažnosti sťažovateľa z 13. januára 2004 rozhodol tak, že sťažnosť sťažovateľa zamietol.

Podľa sťažovateľa o sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 1 T 2/03 z 13. januára 2004 najvyšší súd rozhodoval neprimerane dlho, a to od 13. januára 2004 do 19. októbra 2004, t. j. viac ako deväť mesiacov, a v prípade sťažnosti na prietahy v konaní najvyšší súd do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu „*právoplatne nerozhodol*“, pričom uvedeným postupom podľa neho najvyšší súd porušil jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V závere svojho podania sťažovateľ uviedol:

„V oboch prípadoch navrhujem po preskúmaní všetkých okolností vysloviť nález porušenia práva na Súdnú a inú právnu pomoc konkretizovaného v článku 48 odsek 2 Ústavy SR, respektíve práva na Spravodlivé súdne konanie (The right to a fair trial) a to zbytočnými prietahmi v konaní.

Ďalej navrhujem, aby mi Ústavný súd SR priznal finančné zadosťučinenie vo výške 30 000 Sk, slovom tridsaťtisíc slovenských korún za nemajetkovú ujmu, ktorá spočíva

v psychickom zaťažení, nakoľko som na rozhodnutie v prvom aj v druhom prípade čakal v ÚVV-Prešov respektíve ÚVTOS-Ilava, ako aj zdravotné ťažkosti, ktorými trpím.

Ďalej si uplatňujem nárok na náhradu trov konania pred Ústavným súdom SR.“

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že jej predmetom je namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v súvislosti s konaním o námietke zaujatosti v trestnej veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 1 T 2/03, ako aj v súvislosti s vybavovaním jeho sťažnosti na prietahy z 2. júla 2004.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov“ osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie vecí v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03).

Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 27/02, III. ÚS 199/02, I. ÚS 154/03, I. ÚS 197/03, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04).

V prípade, keď ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevysloví porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (II. ÚS 57/01, III. ÚS 30/03), alebo ho odmietne ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 17/01, I. ÚS 57/01, I. ÚS 27/02, III. ÚS 199/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04).

Aj v prípade, ak by bol spisový materiál v predmetnej veci po podaní s'ťažnosti 13. januára 2004 (resp. po doručení doplnenia jej dôvodov 15. januára 2004) ihneď zaslaný najvyššiemu súdu, ktorý v predmetnej veci rozhodol až 19. októbra 2004, mohlo by sa hovoriť iba o jednorazovom priet'ahu, ktorý nemôže dosahovať intenzitu porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a to o to viac, ak najvyšší súd zrejme v primeranej lehote reagoval na s'ťažovateľovu s'ťažnosť na priet'ahy v konaní z 2. júla 2004, ktorá je účinným prostriedkom nápravy na ochranu označeného práva, tým že v predmetnej veci rozhodol (mutatis mutandis napr. I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04).

Vo vzťahu k s'ťažovateľovým námietkam týkajúcim sa nečinnosti najvyššieho súdu v súvislosti s vybavovaním jeho s'ťažnosti na priet'ahy z 2. júla 2004 podľa § 17 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní s'ťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej správe súdov“) ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej postupom orgánu štátnej správy súdov pri vybavovaní s'ťažností na priet'ahy v konaní podaných účastníkmi súdneho konania podľa § 17 zákona o štátnej správe súdov sa nevytvára žiadna možnosť porušiť jeho základné právo (mutatis mutandis II. ÚS 39/00, III. ÚS 154/04).

S ohľadom na tieto skutočnosti preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup najvyššieho súdu v súvislosti s konaním o námietke zaujatosti v trestnej veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 1 T 2/03, ako aj v súvislosti s vybavovaním jeho sťažnosti na prieskum z 2. júla 2004 po prípadnom prijatí návrhu (sťažnosti) na ďalšie konanie kvalifikoval ako porušenie označených práv sťažovateľa.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú a vzhľadom na túto skutočnosť bolo už ďalej bezpredmetné rozhodovať o sťažovateľovej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok

V Košiciach 9. marca 2005